

DE TWEE KRACHTEN IN DE MENS

8 februari 1957

Goedenavond vrienden,

Allereerst moet ik u erop wijzen dat wij, sprekers van de Orde, niet alwetend of onfeilbaar zijn. U wordt dus verzocht zelfstandig na te denken. Deze avond zou ik met u willen spreken over "De twee krachten in de mens".

Wij hebben nu gesproken over geloof en bijgeloof. Maar in het beschouwen van deze waarden is men maar al te zeer geneigd de tweeheid te vergeten, die in elke mens nu eenmaal voorkomt. Toch kunnen wij dit al direct zien. En bij het geloof en bij het bijgeloof. Enerzijds blijft er een zuiver redelijke en stoffelijke aanvaarding van de dingen, anderzijds echter ontmoeten wij steeds weer een niet redelijk aanvoelen, dat stoffelijk niet verklaarbaar, toch in de stof werkzaam kan zijn. De doorsneemens is geneigd zijn wezen te beschouwen als een compacte eenheid. Is dat niet eens het geval, dan zegt hij ten hoogste: "Ik besta uit stof en geest". Maar stof en geest zijn dan naar namen, die worden gegeven aan niet begrepen waarden. Wanneer ik vraag: "Wat is dan nu uw stof en wat is uw geest", dan zijn er velen, die alleen maar weten te zeggen: "mijn lichaam hier is de stof". Vraag je dan "waar is die geest?", dan komen zij niet verder dan "die is daar ergens in". Het lijkt wel, of de mens zichzelf voorstelt een sappige perzik te zijn met een bijzondere waardevolle pit. Nu kan ik mij dit bv. bij het zwakke geslacht wel begrijpen, maar het is toch zeker geen beeld van de feitelijke toestand.

Het lichaam op zichzelf is een zeer samengesteld wezen. U hebt dat waarschijnlijk al meer gehoord. Het bestaat uit reeksen van cellen. Deze cellen vormen een gemeenschap, die wij dan als geheel "lichaam" noemen. Binnen die gemeenschap worden cellen geboren en sterven cellen, doch de mens bemerkt hiervan niets. Hij leeft verder. In die cellen vinden wij verder enig bewustzijn. Het ligt op een tamelijk laag peil. Dit is het geval met stoffelijk bewustzijn in alle fasen. Een stoffelijk bewustzijn is alleen in staat de relatie tussen het "Ik" en de wereld te zien. Verder komt het niet. Wanneer je tegen een stoffelijk wezen zonder geestelijke impulsen zegt "wat voor weer is het vandaag?", dan zegt het niet "mooi", of "lelijk", maar "prettig" of "onplezierig weer". Mooi of lelijk betekent immers dan niets. Alleen de eigen reactie op de wereldverschijnselen heeft betekenis. Dit is voor zo'n wezen alles.

Het bewustzijn van de geest daarentegen is geheel anders. De geest zou je het beste kunnen beschrijven als een begrensde kracht, die ongeveer dezelfde plaats inneemt als het stoffelijke lichaam gedurende haar binding met een stoflichaam. Meestal reikt zij nog iets hier buiten, maar als mens merk je daar niet veel van. Dat is maar goed ook, want anders zouden sommigen misschien nog proberen een geestelijke vermageringskuur te doen ook. En dat is alles behalve gewenst. De geest kan soms betrekkelijk ver buiten het lichaam van de mens uitreiken, maar neemt dus meestal ongeveer dezelfde plaats in, wanneer zij slechts het stoffelijke bewustzijn deelt. Vergelijkend: het stoffelijke lichaam werd vergeleken met een gemeenschap, zij het dan gebouwd uit cellen. Deze gemeenschap zou overgaan tot chaos, wanneer er geen orde en regels zouden zijn. In elke gemeenschap wordt deze orde nu geschapen en bewaard door een regering en regeerders. Dezen gebruiken ter uitvoering van hun bevelen gewone burgers.

Kijk maar rond u. Een politieagent, die in burger rondloopt, verschilt niets van een normaal mens. Hetzelfde geldt voor een rechter, een pastoor of een dominee. Zodra zij in burger gaan, zullen zij als zodanig niet gemakkelijk herkend kunnen worden. Gewone mensen! Maar zodra zij in functie zijn, treden zij op als de uitvoerders van een hoger gezag, een bestuur. Dominee en pastoor vertegenwoordigen een z.g. geestelijk bestuur, rechter en agent zijn de vertegenwoordigers van de stoffelijke staat.

Om mijn staatkundige vergelijking nog iets verder door te voeren: een regering neemt over het algemeen de besluiten. Maar de wijze waarop zij precies tot die besluiten komt deelt zij de burgers maar zelden mee. Wanneer zij dit al doet, zal de gegeven reden zelden de gehele reden zijn. Zeker zal elke regering trachten te voorkomen, dat besluiten, die zij denkt te gaan nemen, reeds voortijdig bekend worden aan haar burgers. Dit heeft zijn redenen. Een besluit wordt door de burgers meestal wel geaccepteerd en uitgevoerd. Maar zou het besluit, vóór het genomen is, reeds bekend zijn, dan zou hiertegen een protest mogelijk zijn. Dan komen de burgers er vaak

tegen in opstand, omdat zij in de doorvoering van de nieuwe regel hun eigen belangen, of belangrijkheid, geschaad achten.

Zo gaat het ook me de geest. Zij neemt het lichaam, de staat van de cellen, van buitenaf waar. Zij beschouwt het niet alleen als een gemeenschap, die voort moet blijven bestaan ten koste van alles met een zo hoog mogelijke levensstandaard, maar beziet het tevens als iets, wat in directe relatie staat tot andere lichamen en werelden. Wanneer u geheel eerlijk bent, dan zult u op het ogenblik, dat daden en offers, offers van u geveerd worden, maar al te vaak zeggen: "wat interesseert het mij eigenlijk, wat er gebeurt in Indonesië" of: "wat gaat mij het eigenlijk aan wat voor politiek er wordt gevoerd achter het ijzeren gordijn".

Voor de staat, dus ook voor de staatshoofden, ligt de zaak echter anders. De leiders weten wel heel goed, dat Nederland alleen kan blijven bestaan door een samenwerking met ander staten. Zij voelen wel degelijk aan, dat elke verhouding en conditie op de wereld uiteindelijk weerspiegeld moet worden in Nederland, wil het zichzelf kunnen blijven.

Zo is het ook met de geest. Terwijl het lichaam alleen maar acht geeft op zijn ogenblikkelijke stoffelijke conditie en niet verder schouwt dan de neus lang is, zal de geest (het) van buitenaf beschouwen als deel van een groter geheel, waarin het aangepast moet blijven om te kunnen functioneren op aanvaardbare manier. Dit beschouwen van buitenaf brengt met zich mee, dat heel vaak geestelijk besluiten moeten worden genomen, die niet in overeenstemming zijn met de onmiddellijke impulsen van het lichaam zelf. Er is dus altijd een zekere strijd, een zekere wrijving, tussen lichaam en geest te verwachten. Evenals de staatsburger het genomen besluit in negen van de tien gevallen accepteert, zo zal het geestelijk genomen besluit door het lichaam in doorsnee uiteindelijk worden geaccepteerd met betrekkelijk weinig werkelijk verzet. De tweehed van de mens komt in de eerste plaats tot uiting op de plaats, waar de genomen besluiten geuit worden in het denken.

In het denken kunnen wij ook nog een onderscheid maken. Wij kennen een geestelijk of groot, en een stoffelijk of klein denken. Nu heeft de geest een eigenschap, die een regering niet heeft. Wanneer een volk te gronde gaat, houdt de regering op te bestaan. Maar de regering van uw lichaam, de geest, is in de stof uiteindelijk maar een gast. Haar bestuur is slechts een gastrol, die zij tijdelijk vervult. Zo dadelijk, wanneer het lichaam niet meer voldoet aan haar eisen of haar behoefte aan stoffelijke beleving is voldaan, zal zij verder gaan. Vandaar dat zij, buiten haar zorgen voor het lichaam, ook zorg tracht te dragen voor een aanvaardbaarheid van haar eigen continuïteit, alzo haar voortbestaan zichzelf garanderende op een redelijke basis.

Dit betekent, dat bepaalde punten voor de geest meer gewicht in de schaal leggen, dan vanuit een zuiver lichamelijk of stoffelijk standpunt te rechtvaardigen is. Nemen wij nu het ogenblik, dat de geest aan het lichaam een bevel geeft. Dat kan niet helemaal worden uitgesproken, want een uitgesproken, dus in zuiver stoffelijke termen neergelegd besluit van de geest zou onmiddellijk de kleine rede, het stoffelijke verstand, tot actie brengen. De mens zou dan gaan redeneren: "Ik voel dit nu wel aan, maar waarom moet ik nu juist zo en zo gaan handelen? Waarom kan het niet zo, of op die manier?" Het redelijke element van de stof is - waar hier alleen maar stoffelijke waarden in kunnen worden begrepen en verwerkt - voor de geest veel te gevaarlijk.

Vandaar dat zij er veelal de voorkeur aan geeft haar besluiten niet met stoffelijke vatbare redenen te omkleden. Zo werkt de geest binnen de stof dan wel in het bijzonder door te geven, wat u noemt "impuls" of "intuïtief", ook wel "onredelijke reflexen". U reageert wel, maar weet eigenlijk niet eens goed, waarop of waarom. U handelt en heeft daar eigenlijk geheel geen reden voor. U overlegt echter niet eens, waar die impuls dan eigenlijk vandaan komt. Wanneer u daar al over denkt, dan gaan de gedachten naar vreemde krachten die in uw leven ingrijpen. U denkt aan de geheimzinnige wereld rond u of vlucht, zo u meer wetenschappelijk bent aangelegd, in de haven voor al het niet begrepene in het mensdom: het onderbewustzijn. In feite is het in negen van de tien gevallen uw eigen geest, die zijn besluit heeft genomen. Daardoor wordt het voor ons gemakkelijk om de twee waarden van de mens afzonderlijk en tegenover elkaar af te wegen.

Men krijgt dan dit eigenaardige beeld: het geloof en de intuïtie van de stof zijn meestal het leven en denken van de geest. Het handelen van de stof is over het algemeen de zorg van de geest, die dit handelen steeds, en met de belangen van de stof, en met de eigenbelangen in overeenstemming moet weten te houden. De impuls en wetmatigheid, die de stof erkent, zijn voor de geest veelal niet onomstootbare waarden, maar waarden, waarmee binnen het leven gemanipuleerd kan worden. Redelijkerwijze moet de geest zich ook verder gedragen als een echte regering. Zij doet dit dan ook. U weet ongetwijfeld, dat niemand staatsman kan zijn, soms zelfs

niet eens burgermeester, zonder regelmatig en gedeeltelijk althans ten koste van de gemeenschap, reizen voor studie te ondernemen naar andere landen. Zo gaat het met de geest. In haar stoffelijk lichaam kan zij geen juiste oriëntering bewaren voor zich en de stof, die zij bestuurt. Zij moet er zo nu en dan eens uit kunnen vliegen. Dit uitvliegen doet zij dan soms "voor eigen rekening". In dat geval slaapt het lichaam en rust in kortere tijd dan normaal intens uit. Want het is bevrijd van elke last en arbeid. De cellen, die in de voorgaande periode voldoende tot daden en bezigheid werden geprikkeld, zijn blij genoeg dat met een minimum aan activiteit genoeg wordt genomen. Zo wordt de reinigingsdienst van het lichaam, die door stoffelijke impulsen wordt geregeerd, in de gelegenheid gesteld om met een minimum aan hindernissen alle hindernissen en vermoeidheidsstoffen af te scheiden en buiten het lichaam te brengen.

De geest leeft dan ondertussen een ogenblik in haar eigen wereld en sfeer. Vergelijk, wanneer een aantal vorsten of ministers, samen een beetje vakantie houden, komen zij vaak in hun eigen kringen. Daar zal veel worden besproken, dat, zou het politiek moeten worden gezien, van zeer groot belang is voor verdere ontwikkelingen. Het wordt echter bemanteld, zodat de openlijkheid en de staat zelf er eigenlijk niets mee van doen hebben. Ook draagt de staat daarvan niet de lasten. Zo kan de geest uittreden in haar eigen wereld en daar werken of rusten.

Maar niet altijd is deze uittreding in haar eigen wereld voldoende. Zij moet soms veel lager grijpen. Zij kan bv. in de noodzaak verkeren een studie te maken van bepaalde stoffelijke condities. Zij moet dan uittreden op een stoffelijk terrein. Nu kan zij daarvoor zelf wel alle krachten opdragen, maar ook in het lichaam is voldoende kracht aanwezig, die hiervoor bruikbaar is. Het gevolg zal zijn, dat de kracht hiervoor vaak aan het stoffelijke lichaam zal worden onttrokken, zodat het lichaam na een dergelijke uittreding vermoeid en ook vaak enigszins verward ontwaakt uit de slaap. Er is dan in het lichaam een voortdurende activiteit geweest, daar de normale cel-energie nu aan de geest werd toegevoegd op een bijzondere wijze om zo - wat u het zilveren koord pleegt te noemen - te versterken en de acties van de geest te helpen dragen.

Er bestaan nog meer dergelijke bezigheden, die de geest voor zich uitermate belangrijk vindt. Zoals Nederland op een gegeven ogenblik van staatswege bedragen of andere steun toekent aan een rampgebied of aan Hongarije, zoals Nederland soms probeert in te grijpen, wanneer ergens een groot ongeluk plaats vindt, zal ook de geest vaak, als regering van het stoffelijke lichaam, een deel van de stoffelijke krachten af doen vloeien naar andere sferen of personen.

Een dergelijk geval houdt vaak in - om in de termen van een groep als deze te blijven - een afdalen naar lagere sferen en het werken aldaar met al hetgeen wat als gevolg daaruit voortvloeit. U ziet, juist hier is een zeer kenbare scheiding tussen de geest en de stof. De geest volbrengt de taak misschien, maar een groot deel van de daaruit voortvloeiende lasten doet zij door het lichaam dragen.

Dat brengt ons in de tweeheid dan weer tot een gedachte omtrent eenheid. Wanneer het werken in lagere geestelijke sferen gedragen kan worden door de krachten van het lichaam, dan zal er ook een binding moeten zijn tussen die lagere sfeer, hetgeen daar gebeurt en het lichaam. De geest laat soms zelfs een erkennen van de werkzaamheden door het stoffelijke bewustzijn toe om hierdoor te verklaren, waarom zij het lichaam in krachten of vrijheid beperkt.

In het bijgeloof komen deze factoren dan ook vaak sterk op de voorgrond. Op het ogenblik, dat u werkt, geestelijk, in een lagere sfeer, ontstaat er een wisselwerking tussen uw lichaam en deze sfeer. Dit houdt in, dat zowel werkingen vanuit die sfeer naar u kunnen doordringen als uw krachten - en ook lichamelijke handelingen - invloed kunnen uitoefenen in die sfeer. Er bestaat dan dus een soort magisch contact.

De geest zelf is boven dergelijke procedures over het algemeen wel verheven. De geest heeft echter ogenblikken nodig, waarin zij ontsnapt aan de stof en nieuwe impulsen en gedachten - bewustzijn - opdoet in wat te vergelijken is met de U.N.O. van de geest. In een lichte sfeer dus, waarin alles wordt teruggebracht tot zijn werkelijke waarden en zijn zuivere krachten. Dit gebeurt met heel wat minder heen en weer gepraat dan in de stoffelijke wereld.

Wanneer de geest dit doet en stijgt tot de Lichtende Werelden, die ver boven haar normale sfeer en bewustzijn uit kunnen gaan, dan heeft zij ook hier wederom behoefte aan de steun van de stof. Het uittreden van de geest naar een Hogere Wereld betekent, dat aan de gemeenschap "lichaam" krachten zullen worden onttrokken om te voorkomen, dat de band tussen geest en stof definitief verbroken zal worden. Dit houdt ook in, dat gedurende een dergelijke periode er een wisselwerking zal ontstaan tussen de gemeenschap "lichaam" en de Hogere Sfeer. Dit gaat vaak

haast geheel buiten de geest zelf om. Zij kan daarin wèl leiding geven, maar nooit geheel daarin ingrijpen zonder zelf eerst de hogere sfeer te verlaten. Vandaar, dat wij bij sommigen, die op geestelijk gebied ver komen - en niet slechts voor een ogenblik, maar haast bij voortdoring - en in deze Lichtende Sferen door kunnen dringen, dat het lichaam op de duur getransmuteerd wordt in waarden, die dichter bij de Geest liggen dan de normale stof. De Lichtende Kracht ontbindt in deze voortdurende wisselwerking eenvoudig de materie in een Kracht, die beter met dat Licht strookt en met de eigenschappen daarvan.

Indien wij de tweeheid verder beschouwen, dan ontdekken wij verder een verschil tussen geest en stof, dat niet alleen in de vorm gelegen is. Elke helderziende, die de aura leert zien, neemt dit al waar. Hij of zij ziet n.l. een kernlaag rond het lichaam, dat de lichamelijke conditie aangeeft. Daar omheen een vlak, waarin vlammeende kleuren op kunnen treden. Dit zijn uitschieters, die wij hoofdzakelijk emotioneel kunnen noemen. Daaromheen zien wij dan weer een tamelijk stabiele stralingslaag, die de geest vertegenwoordigt. Ik vereenvoudig hier en noem dus niet de krachten van alle verschillende voertuigen.

Wanneer wij - sprekende over lichaam en geest - ook hier proberen de scheiding tussen deze beide te vinden, valt het volgende op. De oorzaak van dit waarneembare veld rond de mens is uiteindelijk niets anders dan een straling. Nu kan een straling een bepaalde frequentie hebben. Voor sommigen klinkt dit misschien wel dwaas, maar wij mogen van stralingsfrequentie spreken. Dit is tegenwoordig ook wetenschappelijk geheel verantwoord. Wanneer die frequentie nu betrekkelijk laag ligt, is er in de omgeving een grote dempingsfactor aanwezig. Die straling kan dus niet zo ver doordringen, vóór haar krachten verbruikt zijn. Voor alle cellen van het lichaam is deze ongeveer gelijk, vandaar dat de binnenste laag van de aura bij een gezond lichaam dan ook redelijk gelijkmatig is. Indien er nu een emotie ontstaat, dan wordt er vaak tijdelijk een soort binding, een gelijkelijk ondergaan, gevormd tussen geest en stof. Dit is dan zoiets als het ter stembus gaan van een volksgemeenschap, zij het een zeer tijdelijke eenheid en band tussen volk en regering. Hierbij treedt dan binnen het lichaam, een verhoging van stralingsfrequentie op, gepaard gaande met een verhoging van stralingsintensiteit. Hierbij doordringt dus de stoffelijke originerende kracht de geest, maar kan slechts in uitzonderingsgevallen doordringen buiten de begrenzing van de aura, dus de grens van de geest in de stof ook.

Alleen wanneer geest en stof in hun reactie volledig één zijn, volledig harmonisch, wordt er een kracht geschapen, die ver - maar dan ook werkelijk heel erg ver - buiten het menselijke lichaam uitgestraald kan worden. Deze kan doordringen op afstanden, die voor een mens haast onvoorstelbaar zijn. Een dergelijke emotie zou door een daarvoor gevoelig wezen kunnen worden waargenomen op sterren, die op enkele honderden lichtjaren in de ruimte van hier liggen.

De geest zelf heeft een veel hogere stralingsfrequentie dan de stof. Dit is ook begrijpelijk. Bestaat de stof en dus ook de materie van alle cellen uit betrekkelijk gebonden kleine delen, waarbij dus de kleinste delen vaste omlooptijden en wentelingstijden hebben rond een kern of middelpunt, dan ziet de geest er immers geheel anders uit.

De geest is energie, moeilijk voorstelbaar misschien, maar vergelijkbaar met een magnetisch veld, waarbij afwijkingen in de krachtlijnverhoudingen en dichtten (verschillen in dichtheid) op kunnen treden. Dit betekent dat hier veel meer vrije delen en krachten bestaan in de geest, dan er in een lichaam zouden kunnen zijn. Verder betekent dit, dat de geest van buiten af met grotere snelheid en in grotere hoeveelheden krachten op kan nemen, dan ooit voor de stof mogelijk zal zijn, zonder dat zij onmiddellijk daaraan alleen reeds ten gronde gaat.

De geest trekt van buiten af zoveel krachten (aan) om daarmee zichzelf te vernieuwen en vitaal te houden, dat zij met veel grotere snelheid kleine delen en krachten uit zich stoot. Hierdoor ontstaat een straling met door de veelheid van uitgestoten waarden bepaalde frequentie. Hierdoor ontstaat dan in de omgeving een trilling, die voor de helderziende nog weer zichtbaar kan zijn. Voor degenen, die dit deel wel wat erg technisch vinden, zou ik willen zeggen: bestudeer het eerst maar eens een keer. Begrijpt u het helemaal niet, leg het dan rustig terzijde. Wanneer u zelf helderziend wordt of geestelijke vrijheid vindt in de overgang, zult u in kunnen zien, hoe hierin de redelijke verklaring ligt juist voor de tweeheid in het menselijke bestaan en een van de redenen is waarom een verschil van uiting een natuurlijke noodzaak is voor geest en stof.

Nu wij dit verschil in frequentie hebben vastgesteld, moeten wij ook aannemen, dat een concentratie van stoffelijke krachten een veel lager vermogen en minder doordringskracht heeft dan een concentratie van het geestelijke. Voorbeeld: u wilt een opening maken in een houten wand, die \pm 100 m. verder staat. Wanneer u een redelijke grote opening moet maken met

geweerschoten, dan duurt dit lang. Een langdureige concentratie en inspanning dus; wanneer u daarentegen beschikt over een modern machinegeweer, dan kunt u binnen één minuut een gat kan boren, zo groot als u maar hebben wilt. De frequentie van de kogels meer nog dan hun eigen massa en snelheid van uitstoting zijn hier bepalend. Stelt u zich nu voor, dat het bij het verschil tussen geest en stof ook zo is. Ik heb opzettelijk mijn vergelijking in een afstand genomen, waarbij verschillen in lading bij patronen en kleine kaliberverschillen geen grote rol spelen.

De deeltjes, die de geest versnelt en uitstoot, bereiken door hun versnelling niet alleen een grotere doordringing in een andere sfeer, maar bovendien is de frequentie, waarbij delen worden uitgestoten, veel groter dan bij de stof. Dan is er nog iets wat bij een machinegeweer niet zo zeer het geval is. Elke golf van kracht en deeltjes, die van de geest uitgaat, zal een versterking van de straling betekenen in één bepaalde richting, doordat tevens een verdringing in die richting wordt veroorzaakt van alle stralingen, die in die richting reeds tevoren van de geest zijn uitgegaan.

Zo kan de geest, door voortdurend en stelselmatig krachten uit het Al in zich op te nemen en deze onmiddellijk in een zekere richting weer uit te stoten, niet alleen afstanden overbruggen, maar ook krachten tot uiting brengen, die ver buiten het stoffelijke vermogen liggen en de eigen krachten van de geest kunnen overtreffen.

Ik heb dit punt speciaal toegelicht, omdat de stof, als werktuig van de geest, door haar gebruikt zou kunnen worden om ook vandaaruit deze krachten te doen uitgaan. Zij wordt hierin alleen dan beperkt door haar vermogen om binnen de stof zichzelf een bruikbaar centrum te vormen om van daaruit krachten uit te stoten. Maakt zij hiervoor - meer voorkomend - gebruik van het zenuwstelsel, dan wordt zij hier gelimiteerd door het maximum aan vermogen, dat door het zenuwstelsel binnen een bepaalde tijdseenheid verwerkt kan worden. Hieruit zal u blijken, dat de geest dus ook werken kan in en met de stof, gebruik makende alleen van haar eigen krachten.

Van de stof heb ik nog zeer weinig gezegd. Laten wij daarvan nog dit zeggen. Ofschoon elke cel op zichzelf een voldoende levensvatbaarheid heeft, is zij in de loop der tijden in haar werken zo zeer gespecialiseerd, dat zij binnen het menselijke lichaam alleen werkzaam kan zijn, wanneer zij daarbij ondersteund wordt door anderen. Van anderen moet zij reeds bereide voeding, bevelen en werkingsprikkels krijgen. Op het ogenblik, dat het centrale gezag - de geest - werkelijk wegvalt en geen enkel contact met haar meer aanwezig is, zullen door de cellen nog wel de vaststaande bevelen van de geest worden uitgevoerd, maar naarmate er minder van die bevelen gegeven worden en nog werkzaam zijn, zien wij in het lichaam een steeds grotere chaos ontstaan. Hierdoor ontbreken voeding, kracht, bewegingsprikkels steeds meer en ontbindt, of beter nog misschien, verteert het lichaam zichzelf in betrekkelijk snelle tijd, waarbij het in zijn bestanddelen uiteenvalt. Naarmate een celweefsel hoger georganiseerd is geweest, zal het sneller uiteen vallen. De geest als bestuurder is dus noodzakelijk om het lichaam aan te voeren en aan hét streven der cellen een unanieme richting te geven. Hierdoor alleen is er een stoffelijke bestaansmogelijkheid. Een gedeeltelijke energie zal echter vaak betekenen: een vermindering van de belangstelling, die de geest heeft voor haar lichaam; hoe minder zij het ook zal beheersen en met straffe hand regeren. Des te eerder zullen dan in dat lichaam dan ook ziekten optreden en verschijnselen van verval merkbaar worden. Het is dus duidelijk, dat vanuit de stof gezien, de geest ook hier een zeer grote taak heeft.

Mag ik u nu ook een conclusie voorleggen? Het is dus voor de mens noodzakelijk - wanneer hij begrijpt, dat het streven van geest en lichaam niet altijd gelijk kan zijn, zoveel mogelijk het streven van de geest te bevorderen. Wanneer men het streven van de geest weet te verwerkelijken - ook in de stof - dan zal de invloed en belangstelling voor de stof bij de geest steeds sterker zijn. Hoe gezonder en harmonischer het lichaam zich dus zal ontwikkelen en werken, hoe beter ook de geest krachten zal kunnen putten uit haar eigen en hogere werelden, gelijktijdig buiten de stoffelijke bewustworcling en bestrevingen om, werkzaam zijnde en strevende in andere sferen.

Zo vrienden, ik hoop, dat dit u niet teveel is geweest en mijn betoog duidelijk en eenvoudig is gebleven, daar dit laatste mij uitdrukkelijk gevraagd is. Wanneer ik gefaald heb in duidelijkheid, of voor u nieuwe problemen heb opgeworpen, staat het u thans geheel vrij mij hierover vragen te stellen.

Vraag: Men zegt, dat sommigen 's nachts uittreden en werken op andere gebieden. Is dit waar?

Antwoord: Zoals reeds uit mijn betoog blijkt, is dit zeker niet onmogelijk. Maar het is alleen dan mogelijk, wanneer deze persoon - of personen - een geestelijk beheerst leven voeren. In de

tweede plaats zal het verrichten van een dergelijke arbeid ook een lichamelijke vermoeidheid voor hen meebrengen. Ten derde zal wat door de geest werd gedaan of beleefd, soms ten delen stoffelijk reproduceerbaar zijn vanuit het bewustzijn. Het wordt dan echter in vergelijkende, dus stoffelijke, beelden uitgedrukt en is niet helemaal identiek met de waarheid. Er treedt dan ook vaak een stoffelijke dramatisering van geestelijke toestanden op, waardoor men het resultaat van een dergelijke uittreding, zo weergegeven op aarde wel in zijn zin, maar nooit in zijn omschrijvingen ernstig mag nemen.

Vraag: Wanneer komt de geest in het menselijke lichaam?

Antwoord: Zij komt in het menselijke lichaam op het ogenblik, dat zij besluit te incarneren en er haar een lichaam daarvoor beschikbaar is. In de meeste gevallen - u kunt dit in meerdere door ons gegeven lezingen reeds vinden - geschiedt de keuze omstreeks of op het ogenblik van de bevruchting. De vereenzelviging echter eerst in de vierde maand.

Vraag: Stof en geest, krijgen wij daar zo iets als Dr. Jekyll en Mr. Hyde?

Antwoord: Jekyll en Hyde is de omschrijving van een eigenaardig verschijnsel. Het is wel een roman, maar in vele opzichten ook weer een goed voorbeeld. Wanneer wij een bepaalde reeks van stoffelijke behoeften en verlangens zo sterk onderdrukken, dat zij uit ons normale leven geheel worden teruggedrongen, gaan wij soms te ver. Deze in ons verborgen stoffelijke impulsen staan dan onder een zo sterke stoffelijke druk, dat zij bij de eerste de beste aanleiding tot uitbarsting kunnen komen. Na de eerste maal komt dit steeds vaker voor, tot de onderdrukte secundaire eigenschappen uiteindelijk de persoonlijkheid qua uiting overnemen. De persoon zelf verandert dus geheel in zijn uitingen.

Schizofrenie toont ons vaak hetzelfde verschijnsel. Onderdrukte factoren van de persoonlijkheid, zoals verlangens, begeerten, e.d., worden dan geuit in de zogenaamde tweede persoonlijkheid, terwijl de eerste, de zogenaamde normale persoonlijkheid, dit over het algemeen betreurt. Deze ziet dan het proces, bij rede zijnde, vaak als iets verschrikkelijks. Dit wijst ons er op, dat noch geest noch stoffelijk bewustzijn uiteindelijk in staat zullen zijn alle stoffelijke eigenschappen zozeer te onderdrukken, dat van een zuivere vergeestelijking in de mens gesproken kan worden. De geest in de mens zal zich te allen tijde in uiting dienen te baseren op de eigenschappen en verlangens van het lichaam. Door deze echter geestelijk zozeer te beheersen, dat zij deel worden van een geestelijk ten goede streven, kan de geest de grootst mogelijke werking en resultaten in het lichaam bereiken. Dit betekent voor de geest dan een vergroting van het bewustzijn, voor het lichaam een meest gezonde toestand, een harmonische toestand. Het is juist het afwijken van de eenheid van streven, een minachten of verwerpen van een deel van de eigen eigenschappen, die meestal de aanleiding zijn tot schizofrene verschijnselen. Tenzij deze aan andere mogelijkheid toe te schrijven zijn, aan mogelijke vergiftigingsverschijnselen, waarbij normale remmen tijdelijk, voorgoed of pulserend wegvallen, zodat de onderdrukte zijde van de persoonlijkheid wisselvallig of geregeld tot uiting gaat komen.

Vraag: En bezetenheid?

Antwoord: Inderdaad. Daar kunnen wij het geval soms zien van een lichaam, dat gezond blijft, maar waarbij twee geesten afwisselend trachten het lichaam volgens eigen inzichten te besturen.

Vraag: Schizofrenie komt dus voort uit een verkeerd gebruik van het lichaam door de geest?

Antwoord: Of uit een poging van lichaam en geest om zich geheel aan te passen aan regels van een omgeving, waarin het lichaam niet past. Best mogelijk.

Vraag: Dit klopt toch niet altijd? Ik denk hier o.m. aan de geschiedenis van Antonius van Egypte en diens bekoringen (verleidingen; Red.).

Antwoord: In zoverre, dat hier dus iets optreedt, wat tegenwoordig als geestesziekte gerubriceerd wordt, maar vroeger als teken van heiligheid werd gezien, waarbij de verzoeken op zich onredelijke kwellingen teweeg brachten. Zelfkwellingen, sadisme en masochisme namen dan vaak de plaats in van de factoren, die door deze heiligen zo ernstig onderdrukt werden. Het spijt mij, dat ik iets kwaads moet zeggen over heiligen. Maar zoals u misschien weet, is het zelfs thans nog bij sommige volkeren gebruikelijk om ieder die geestelijk abnormaal is, als een soort van heilige te zien. Dit heeft vroeger ongetwijfeld zijn invloed gehad op het beschouwen van en kiezen van heiligen door de Christenen. De abnormaliteiten werden niet in de eerste plaats gezien

als iets ziekelijks, maar als een uiting, of beïnvloeding, door hogere geestelijke krachten. Terug grijpende op mijn vorige antwoord moet ik nog opmerken, dat een veranderen van stoffelijke eigenschappen geestelijk niet mogelijk is. Wel kan men ze sublimeren. D.w.z., dat waar voor het lichaam een bepaalde uitingsdrang bestaat, deze kan worden geleid tot bevordering van een hoger doel, in overeenstemming met het streven van de geest. Waar het stoffelijke lichaam hiermee de mogelijkheid geboden krijgt deze waarden toch geheel te uiten, zij het op een ander vlak, worden de krachten daarvoor nodig en daaruit voortvloeiend dan gesublimeerd tot geestelijke kracht. Dit zien wij bij de meest bewusten in menselijke gestalte.

Vraag: Hoe zijn dan de functies van iemand, die slaapwandelt?

Antwoord: Over het algemeen het resultaat van een reeks droombeelden, waarbij een onvolgende scheiding van het bewustzijn en lichaam heeft plaats gevonden, zodat automatismen optreden, die een deel van het droomleven als onbewuste handeling naar het lichaam overbrengen. Waar de droomwereld wordt beleefd, die niet met de werkelijkheid identiek is, zullen de reacties op prikkels en toestanden in de wereld gedurende een dergelijke toestand ook anders zijn dan normaal.

Vraag: Waarom komt het dan juist vaak bij kinderen voor?

Antwoord: Omdat kinderen nu eenmaal intenser dromen dan volwassenen. Volwassen is een mens die reeds een deel van zijn idealen en dromen verloren heeft. Het kind lijdt hieronder niet. Vandaar dat het actiever is in zijn dromen en droom en werkelijkheid niet zo scherp scheidt. Aannemende, dat ik uw vragen heb beantwoord, geef ik thans het woord over aan de tweede spreker. Goedenavond.

CEREMONIËLE MAGIE

Goedenavond vrienden,
Het tweede onderwerp mag uzelf bepalen.

Reactie: Mag ik dan iets vragen over ceremoniële magie?

Spreker: Kunt u doen..... (Stilte). Er is hier gevraagd: mag ik iets vragen over ceremoniële magie? Dus ik wacht, tot er iets gevraagd wordt.

Reactie: Ik zou daar graag iets over vernemen.

Spreker: Aha. Dank u zeer. U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik bij u evenzeer op de woorden let, zoals u het meestal ook bij ons doet, dus: ceremoniële magie

Deze wordt opgebouwd uit twee waarden: de wilsbeleving, die van de persoon uitgaat en de ceremonie, het ritueel, waarmede het uiten van dit wilsbeleven gepaard gaat. In deze ceremoniën is het een eerste vereiste, dat al wat gebruikt wordt, zuiver is. Dit zuiveren wordt bereikt door wijdingen, bewierokingen en vele begeleidende plechtigheden. Het maken van een magische staf, of toverstaf bv. vergt, - wil het goed gedaan worden - enkele maanden. Daarna dient zij te worden bewaard, afgesloten van licht en lucht, in zwarte zijde, deze weer gewikkeld in zwart fluweel, het geheel ingesloten in een ebbenhouten kist, waarbij alle beslag van zuiver zacht zilver dient te zijn gemaakt. Ik geef u dit ene voorbeeld om aan te tonen, hoezeer bij de ceremoniële magie ook de voorbereidingen meetellen. Dit is dan ook wel noodzakelijk.

Wanneer wij een toverstaf zouden kunnen maken door het snijden van een willekeurig stuk hout, gevonden ergens in een bos en dit met een enkel gebaar van wijding zouden kunnen maken tot iets magisch, dan zou het voor ons waarde noch betekenis hebben. Het gebrek aan waardering zou dan onze eigen instelling t.o.v. het magisch gebeuren zozeer veralgemenen, dat van een werkelijk intens streven geen sprake meer kan zijn.

Dan dienen wij verder rekening te houden met beïnvloedingen, die wij voor of uit onszelf scheppen. In het ceremoniële vinden wij dan ook haast altijd opgenomen het branden van reukwerken. Dit blijft zelfs tot in hedendaagse ceremoniën bewaard, die met de ceremoniële magie sterk verwant zijn, ofschoon zij een meer godsdienstig-ritueel betekenis hebben gekregen. Het verbranden van deze reukwerken is weer gebaseerd op een beïnvloeden in de eerste plaats

van de mens zelf. Deze beïnvloeding brengt met zich, dat hij, geprikkeld door deze kleine geurige delen in de lucht, zich tot een andere innerlijke trillingsverhouding brengt dan normaal is, want een ieder kan veranderen. Reeds wanneer u hard gelopen hebt, is uw uitstraling enige tijd een andere dan na lange overpeinzingen. Wanneer uw poriën zuiver, schoon, zijn en dus door de huid een vrije uitwisseling van stoffen met de buitenlucht plaats vindt, zult u lichamen anders reageren dan wanneer de huid wat vuiler is. Wanneer uw spijsvertering volgestopt is met gekruide spijzen e.d., zullende levensprocessen zich anders en trager afspelen, dan wanneer u eerst gevestigd hebt, waarbij u ten hoogste enige vruchten of een dronk zuiver water tot u hebt genomen. De magiër maakt - juist bij de ceremoniële magie - sterk gebruik van deze mogelijkheid om zijn eigen instelling en lichamelijke actie, zowel als reactie, aanmerkelijk te veranderen. Dat is het allereerste begin. Deze soort magie ontleent het grootste gedeelte van haar kracht aan de voorbereiding, waarmee de magiër zowel zichzelf als de helpers en de instrumenten doet instellen en aanpassen bij het komende magische gebeuren.

Verder is het in de ceremonie steeds weer noodzakelijk te komen tot een rituele indeling. Deze wordt dan door een diagram tot stand gebracht. Deze diagrammen hebben soms veel gemeen met een cirkel van de dierenriem. In andere gevallen vertonen zij samenstellingen van cirkel, kubus en driehoek. Maar altijd is de opbouw weer zodanig, dat elk van de waarden, dus elk van de neergelegde symbolen of tekeningen, een uitdrukking is van een zeer bewust beleefde kracht. Wat meer is, tijdens het ceremonieel zal elke handeling, elk gebaar, elke klankuitstoting, elke plaatsing van personen, in overeenstemming moeten zijn met de lijnen, die getrokken zijn. Dus met de magische blauwdruk, die men op dat ogenblik gebruikt.

Verder zijn er voor ons bepaalde waarden, waar je als mens moeilijk zonder kunt leven en werken, terwijl zij ook voor de geest, zij het vaak in andere zin, ook nog zeer belangrijk zijn. Een daarvan is licht. Vandaar dat de magiër op bepaalde delen van zijn diagram veelal olielampen zet. Lampen, gevuld met zuivere olie, waarin een zuivere pit, gemaakt volgens vaststaande voorschriften. Ze zal er zo weinig mogelijk walm ontstaan en zal de lamp dus zo zuiver en helder mogelijk branden. Het gebruik van de juiste olie en pit garandeert verder een verbrandingsproces waarbij een zekere kleurfrequentie van licht dus in de vlam ontstaat.

Dan gebruikt men verder de zuivere stoffen van deze aarde. Wanneer men zo'n diagram opbouwt, - men doet dit vaak op een vloer, maar in ieder geval op een groot vlak - dan maakt men daarbij gebruik o.a. van zout. Zout en verschillende andere elementen, waaronder ook kwikzilver, brengen met zich mee, dat een contact wordt gelegd tussen de geestelijke krachten, de magische handelingen en zekere waarden in de wereld. Het zout weert verder, zoals men zegt, demonen af. Je zou ook kunnen zeggen, dat het zout de bevestiging is van de menselijkheid en de gebondenheid van de geest met de stof, speciaal voor de magiër en ook voor allen, die rond hem zijn. Daardoor is het zout een ontmoediging van elke poging tot het aantasten van die eenheid.

Verder gebruikt men bij de ceremoniële magie bepaalde bloemen en vruchten. Niet altijd zijn de vruchten even eetbaar en smakelijk. In sommige gevallen gebruikt men bv. juist de giftigste gedeeltes van nachtschaden. In andere giftige paddestoelen, maar ook wel door de zon gerijpt, fruit pas rijp of nog net niet gerijpt koren in de halm. Hier wordt ook weer een eenheid met bepaalde levensprocessen op de aarde aangeduid. In de ceremoniële magie worden dan ook invloeden geschapen, waardoor vele werkingen op aarde, dank zij ook het werken met geestelijke krachten door de magiër, in één brandpunt samenkomen.

Nu weet u misschien wel uit de scheikunde, dat je verschillende onschuldige - schijnbaar - elementen vaak bijeen kunt brengen met de meest verrassende resultaten. Berthold Schwarz heeft dit tijdens zijn streven in de alchemie uitgevonden, waar hij - denkende het goud te vinden - zich plotseling naar een hiernamaals opgeheven zag, dat hij zeker zo niet had verwacht. Op deze manier, maar meer beheerst, schept de magiër in zijn ceremonieel explosieve waarden, die speciaal op geestelijk gebied een uitwerking hebben. Ik zou nu natuurlijk kunnen gaan vertellen, hoe alles bij een dergelijke bezwering in zijn werk gaat. Maar zou ik de meer interessante staaltjes van de magische bezweringen ingaan, dan zou dat veelal voor de meeste mensen een onaangename inslag hebben. Het is n.l. in uw ogen niet allemaal even smakelijk. Niet altijd even gezellig en lief. In het algemeen kunnen wij wel zeggen: meerdere verschillende krachten worden in een brandpunt gebracht. Hierdoor ontstaat een impuls, die uitgrijpt in de geestelijke wereld en tijdelijk een bres slaat in grenzen, die tot op dat ogenblik daartussen bestonden.

Om geheel duidelijk te zijn, zou ik moeten gaan spreken over de extensie van de menselijke persoonlijkheid in de vierde dimensie en aan moeten tonen, hoe sommige waarderingen in tijd en ruimte plaats vinden. Maar ook dit lijkt mij te ver te gaan voor een korte bespreking als vanavond. U moet zich wel realiseren, dat de magiër bij rituele magie - onverschillig of zij zwart is of wit - voortdurend moet streven met elk offer dat hij brengt. Met elk kruid, dat hij brandt, met elk gebaar, dat hij maakt, met elke incantatie, die hij zingt, niets anders doet dan de grenzen, die tussen zijn eigen stoffelijke wereld en andere geestelijke werelden bestaan, doorbreken. Het verbrijzelen van de grens is voor een slagen wel de eerste voorwaarde. Een tweede voorwaarde is echter, dat men ook in staat is de bres in de grens weer te sluiten, opdat niet ongewenste invloeden in de eigen wereld zullen kunnen blijven binnendringen. De magiër, die in dit laatste niet slaagt, is zelf tot een brandpunt geworden voor krachten uit een andere wereld en gaat daaraan ten onder.

Mag ik hieraan een beschouwing over heksen vastknopen of heeft u hiertegen bezwaar?

Wanneer wij n.l. de magie in primitievere vorm zien, dan komen wij vaak bij de heksen en het boze oog terecht. Horen wij van de primitieve sympathische magie, die de zogenaamde heksen meestal wel tot stand weten te brengen, dan begrijpen wij, dat de heks over het algemeen niet aan de zuiver rituele magie zal doen. Zij spreekt verwensingen, mompelt wat over spreuken, geeft raad, maakt kruidendranken en vergiften. Maar daar blijft het meestal wel bij. Wanneer wij echter nagaan, hoe deze heksen onder de invloed van de zalven dromen, dan springt plotseling één ding in het oog: over de gehele wereld in alle landen komen bij deze beleving ongeveer dezelfde beschrijvingen en symptomen naar voren. Dit kan moeilijk alleen maar een gevolg zijn van de giftige roes veroorzakende bestanddelen van een heksenzalf, vooral waar de samenstelling plaatselijk wel zeer sterk afwijkt, zonder dat dit invloed heeft op de ervaringen.

Er is in deze dromen wel degelijk sprake van een ritueel. Een ritueel, dat nu geestelijk beleefd wordt, maar desalniettemin reëel is. Het is juist om deze reden, dat ik ook de heksen hier naar voren heb gebracht. De heksen konden over het algemeen niet stoffelijk vliegen, ook al geloofde men dat vroeger. Dat was maar een legende. Maar wel vlogen alle heksen in hun droom. Het eerste is dus reeds een zich verwijderen van de wereld. De heks vliegt uit. In de tweede plaats begeeft zij zich naar een bergtop, ook wel een afgelegen eenzame plaats, maar in ieder geval de hoogst gelegen plaats in de omgeving. Wanneer die niet te vinden of te gebruiken is, wordt een plaats gekozen met een hoge boom. Alweer symbool voor een verwijdering van de wereld. Dan begint de eigenlijke sabbat.

Wat is nu het patroon van de grote heksensabbath? De reeks van de voorstellingen en handelingen is natuurlijk zwart magisch. De meesten van deze mensen wisten niet beter. Allereerst bevindt men zich op een feest. Er worden bijzondere spijzen gegeten en gedronken, terwijl verder zekere sexuele handelingen worden volbracht. Drie punten, die wij in verschillende vormen van de oudere rituele magie terug vinden. Het geheel culmineert in een verering van de grote Bok. Ik gebruik hier de in het Westen gebruikelijke uitdrukking. Buiten de gestalte, waarin deze vereerd wordt, is hij voor de heksen een schone jongeling, doch voor de aanwezige tovenaars gelijktijdig een jonge, schone vrouw. Met andere woorden, hermafrodiet.

De bok als gestalte geeft aan, de werkingen en verering van het dierlijke. Men kust het - bij gezeten zijn - laagste gelegen deel van het dier. Dit verzinnebeeldt een zich onderdanig verklaren aan het laagste, wat in de hermafrodiet geuit is. Het brengen van dit eerbewijs gaat gepaard met een algemene rondedans, cirkel. De cirkel van de ingewikkelde rondedans is uiteindelijk niets anders dan de magische cirkel, die bij rituele magie steeds weer getrokken wordt. Verder zien wij, dat de maagden, - zo aanwezig, anders de jongste heks - geofferd wordt aan de bok. Wanneer het spel nu eenmaal goed aan de gang is, verandert vaak het uiterlijk van de omgeving en meent men zich in paleizen of schone parken te bevinden. Leest u maar de oude heksenverslagen en verklaringen van oudere tovenaars en tovenaressen, u zult dit steeds weer aangestipt vinden. Ook bij de rituele magie gaat, dank zij de verbrande kruiden en innerlijke spanningen, voor de aanwezigen elk bewustzijn van hun ware omgeving verloren.

Het resultaat is, dat wij rustig kunnen concluderen, dat hier in de geest een ceremonieel werd volbracht met dezelfde rituelen en werkingen, als door de magiërs ook wel ritueel stoffelijk is gebeurd. Wat meer is; in enkele gevallen mogen wij aannemen, dat buitengewone krachten en capaciteiten het gevolg waren van een deelnemen aan dergelijke sabbats. De dragers en draagsters daarvan waren overigens gemeenlijk de heksen en tovenaars, die niet gevat werden, want wat als heks werd aangeklaagd en gevat werd in de Middeleeuwen, was meestal alleen naar

dwaas of ongelukkig. Meestal waren deze mensen dus geen heksen in de zuivere zin van het woord, ook al bezochten sommigen van hen misschien wel door heksen zelf een kleine sabbat, Eén ding kunnen wij uit het voorgaande wel leren: magie kan dus evengoed tot stand komen door een geestelijk als door een stoffelijk volbracht ritueel. Onder de invloed van zekere giften bestaat voor astraal en geest de mogelijkheid dit ritueel te volbrengen op plaatsen, die ver van de verblijfplaats van het lichaam gelegen zijn. De mens is in staat die personen later te herkennen, die gelijktijdig aan het ritueel deelnamen. Nu mogen wij zeker niet te veel vertrouwen op de verhalen die de arme zogenaamde heksen vaak op de pijnbank werden ontrukkt. Maar u kunt misschien in plaats daarvan mijn eigen verklaring hier aanvaarden, welke gebaseerd is op de werkelijke feiten. De herkenning was zo volledig, dat heksen en tovenaars, die elkaar nooit lichamenlijk hadden ontmoet, elkaar zelfs na langere tijd nog herkenden en zondig alle bijstand boden. Er was dus tussen de heksen en lagere tovenaars een gemeenschappelijke band, zoals die ook tussen de betere magiërs bestaat. Je zou kunnen zeggen, dat het gevreesde heksenbroed uiteindelijk niets anders was dan een zwart-magische cirkel, die in plaats van de magische rituelen in stoffelijke vorm te volbrengen, dit deed in uitgetreden toestand, dus in de geest.

Vraag: Waren heksen altijd zwart-magisch?

Antwoord: Ja. De wel eens vermelde witte heks was feitelijk geen heks, daar het heks-zijn veronderstelt het gebonden zijn met de duivel, altans met krachten van de laagste sferen. Wel werden wit-magische werkende mensen of zelfs alleen maar occult begaafden vaak voor heksen uitgekreten door onwetenden, die geen onderscheid wisten te maken tussen wezens, die trachtten met behulp ook van bovennatuurlijke krachten de mensheid te helpen en degenen, die ten bate en voordele van zichzelf en hun lusten trachtten de mensheid te verderven.

Vraag: Waarom moesten heksen altijd vrouwen zijn?

Antwoord: Omdat de mannen anders genoemd werden, namelijk tovenaars.

Vraag: Bestaan er nu nog heksen?

Antwoord: Zeker, die bestaan ook heden nog, maar zij werken anders. Daar het bijgeloof in de wereld, althans in dit opzicht, wat is uitgestorven, is hun gezag en invloed veel minder groot dan vroeger. Om u een aardig voorbeeld te geven van hedendaagse tovenarij: verschillende groepen van magisch geschoolden en begaafden worden door sommige grote regeringen gebruikt in de zogenaamde paranormale teams. Dezen houden zich niet bezig alleen met prognostiek en berekeningen, maar ook wel degelijk met suggestieve verwensing, meditaties en bezweringen, waardoor men tracht aan bepaalde personen - meestal staatshoofden - schade toe te brengen. Dergelijke groepen bestaan niet alleen in Rusland, maar ook in de U.S.A. en enkele andere landen.

Vraag: Hebben magisch kruis en magische cirkel dezelfde werking?

Antwoord: Neen. Tussen deze beide is wel degelijk een verschil. De cirkel is een begrenzing. Heb ik haar op de gewenste wijze getrokken, dan werp ik dus een gesloten geestelijk scherm tussen mijzelf en magische krachten. Wanneer ik een geestelijk of magisch kruis gebruik, heb ik hier een magisch wapen, dat mij beheersing en macht geeft. In feite is het een Christelijke aanvulling van Salomons zegel. Het persoonlijke zegel droeg in zich schicht en driehoek, verbonden met God in de drie werelden. Het Groot-Zegel toont het pentagram met een uitdrukking in figuren en letters van een volkomen beheersing van de 3 werelden in het persoonlijke zegel aangeduid.

Het kruis, staande voor een beheersing van de twee werkelijke werelden, kan inderdaad in de plaats hiervan treden, want in Salomons Groot-Zegel vinden wij de ware naam van God, de tekens van de voornaamste engelen en demonen, aangevende een kennen en beheersen van deze geestelijke wereld. Dan draagt het als kern-inscriptie de geheime naam van God, het Woord. Verder vinden wij de tekens van de planeten en de voornaamste optredende krachten van deze wereld. Zes in getal. De tekens van sterren en planeten werden in de punten van de ster geplaatst. Het geheel gaf een volledig bewustzijn, waarbij door het kennen van de Geheime Naam Gods en de namen van de Grote Engelen en demonen, een beheersing over al deze krachten kon worden gewonnen. De Geheime Naam is de klank-uitdrukking van het Scheppende principe, waarmee geschapen en vernietigd, gebonden en bevrijd kan worden.

Dit is dan "het Woord, dat was in den beginne." Voor demonen en geesten geldt, dat het kennen van de Naam beheersing inhoudt. Wij vinden daarvan voorbeelden bij exorcismen, ook in het evangelie. Duivelen aarzelen of weigeren hun naam te noemen. Doen zij dit, dan zijn zij - niet

voor een ogenblik, maar voor altijd - gebonden aan degene, die hen bezweert. Alleen vernietiging van de bezweerder, zodat deze niet meer bewust is, vernietigt deze ban. Vandaar hun angst. In het evangelie wordt een kudde zwijnen vernietigd, omdat de duivel in kwestie - gevraagd naar zijn naam - listig antwoordt: "Legio". M.a.w. duizenden of velen. Dus geen naam, maar een omschrijving. Jezus nam daarmee genoegen en stond hen, alleen daarmee dus toe, in andere wezens van lagere orde te varen. Een magiër, die de naam uit deze duivel had kunnen wringen, had deze bezitnemende geest geheel aan zich als dienaar kunnen binden, alleen door het kennen van de wezensomschrijving van deze kracht. Duidelijk zal u hierdoor zijn, dat kennis dus magisch zeer belangrijk is. Wanneer ik nu echter het Hoge Licht en de materiële duisternis ken, wanneer ik verder ken het stoffelijke onbewustzijn en het geestelijke bewustzijn, dan heb ik het magische kruis. Staande in het middelpunt kan ik dan alle krachten in een van de richtingen regeren, krachtens mijn kennen van het geheel. Er ligt dus wel degelijk een groot verschil tussen de afweer van de cirkel en de aanvalskracht van het kruis. Wij vinden het kruissymbool ook bij niet-christelijke volkeren, zij het dan vaak uitgevoerd als geestendolk. Deze is dan ook, zij het versierd is en dus niet altijd direkt kenbaar, kruisvormig en heeft dezelfde kracht en betekenis als het magische kruis.

Vraag: Is de Ku-Kux-Klan ook zo'n bond van magiërs?

Antwoord: Magiërs? Ik zou ze niet graag zo noemen, Zeggen wij, dat het meestal een mengsel is van verblindden en schurken, onder hun masker niet van elkaar te scheiden. Zij trachten de protestans-blanke suprematie te handhaven, omdat zij zich bedreigd gevoelen, geestelijk en stoffelijk. Niet alleen door de negers, maar door de katholieken, Joden, enz. Kortom elke aan hen vreemde volksgroep.

Dat het werk van de klan eens noodzakelijk was, wil ik nog graag geloven. Maar zeker is het, dat de organisatie al heel vlug in handen is gevallen van misdadigers, die haar voor eigen doeleinden misbruikten. Ook nu kan niet worden gezegd, dat de leiders van de herlevende klangedachte nu werkelijk allen zo onschuldig en brandschoon zijn. Er zijn wel van die grootmeester-magiërs, mogols en geestengeneraals, of wat voor fantastische benamingen zij zichzelf toekennen, die uiteindelijk die positie eerder bekleden om de volgelingen behoorlijk geld uit de zak te kloppen, dan om enige andere reden.

Vraag: De sprekende ezel van Bileam, was dat ook magie?

Antwoord: Het is mogelijk. Maar evenzeer is het mogelijk dat Bileams bewustzijn, dat op bepaalde punten werd onderdrukt en dus niet tot uiting kwam voor zijn denken, - er was, geen ander wezen dan de ezel nabij, deze trok (door niet?) voort te gaan juist de aandacht - geuit werden van buiten zijn persoon, terwijl dit in werkelijkheid in hem geschiedde.

Vraag: Is het waar, dat het ceremonieel van de mis ook magisch is?

Antwoord: Inderdaad, ceremoniële magie, die bovendien nog buitengewoon betekenisvol is. Alles wat wij bij een plechtig magisch ceremonieel vinden is hierin opgenomen: de plechtige benadering, de meditatie en schuldbelijdenis - geestelijke reiniging - opgang - altaar - en lezing van mensen en openbaring. Zoals ook de magiër eerst zijn intenties, daarna de incantaties uit zijn boeken las. Dan de voorbereidende reiniging van altaar en omgeving, de vredeswensen en zegeningen. Daarna de stoffelijke reiniging van de celebrant. Eerst de onthulling van de magische impedimenta (benodigdheden; Red.).

Het klinkt oneerbiedig, maar zo beschouwd, zijn kelk en patenen (offerschaal; Red.) hier wel degelijk magische impedimenta. Zij worden pas onthuld vlak voor het eigenlijk magische gebeuren gaat beginnen. Daarna gereinigd en verhuld. Juist als bij de rituele magie vereist is. Zelfs kan worden gezien, hoe op het altaar tijdens de mis een absolute scheiding wordt gemaakt tussen het deel voor het stoffelijke en het deel voor het Goddelijke. Dit komt tot uiting door het plaatsen van bepaalde handelingen aan één bepaalde zijde van het altaar, terwijl de werkelijke magische handeling in het midden tussen deze beide plaatsvindt. Hierdoor wordt uitgedrukt, dat stoffelijke en geestelijke waarden samen komen in dit gebeuren. Ga het maar na. Dan zult u met mij eens zijn, dat wij hier wel degelijk spreken mogen van ceremoniële magie. Als ik mijn mening zeggen mag, een magische ceremonie, die - mits begrepen - in zijn delen en geheel schoner is dan menig ander magisch ceremonieel.

Vraag: Heeft dit ceremonieel uitwerking op de toehoorders, de deelhebbers in de bijeenkomst?

Antwoord: Indien zuiver volbracht wel. Dit laatste is niet altijd het geval. Is het niet het geval, dan wordt het een vraag voor elke toehoorder afzonderlijk, hoe zeer hij meeleeft en indien dit goed is, treedt qua invloed de intensiteit van ervaren door de gelovige in de plaats van de magische waarde van de priesterlijke handeling. Voor het goed volbrengen van een magisch ceremonieel moet inderdaad een magiër - dus ten dele ingewijde - aanwezig zijn. Niet iedere priester is voldoende magiër. Bij de priesters is veel teloor gegaan, wat oorspronkelijk bij hun wijding en functie behoorde. Daaronder zijn ook verschillende wonderkrachten als uitdrijving van duivels, genezen van zieken en dergelijke. Dit geschiedt heden ten dage nog slechts symbolisch. De magische ceremonieën zullen echter leeg blijven, wanneer een magiër, die zijn eigen krachten mee geeft in het gebeuren, daarbij niet aanwezig is. Als substitutie kan misschien voor de gelovigen het eigen geloof een gedeeltelijke realisatie mogelijk maken, maar deze blijft dan persoonlijk, zodat niet van een feitelijke voltooiing van het magisch werk gesproken kan worden. Voor de beleving van de gelovige is het verder vaak een hinderpaal, dat hij de werkelijke zin van offer en transsubstantie niet voldoende kent en dus het geheel te eenvoudig en daardoor niet werkzaam genoeg ziet.

Vraag: Toch zegt men, dat er wel engelen ook aan deel nemen.

Antwoord: Aan het offer kunnen inderdaad Hoge en Lichte Krachten deelnemen, wanneer het juist wordt volbracht. Dit is begrijpelijk, want het feitelijke doel van de handeling is toch bewustzijn en vrede op de wereld te bevorderen. Mits juist uitgevoerd is hier dus sprake van een handeling van magische broederschap in eerste grootte. Hierin zal elke bewuste Kracht gaarne deel nemen; niet omdat het een ritueel van een bepaald geloof is, maar omdat de gewekte krachten en intenties meer dan voldoende en gewichtig zijn.

Vraag: Wordt dus ook daar een geestelijk bouwwerk opgetrokken?

Antwoord: Dit is een vergelijking. Vergelijkend gesproken, ja. Verschillende strata van bewustzijn worden hier achtereenvolgens bereikt en geactiveerd, zodat een ruimte ontstaat, waarbinnen de kracht ontstaat en vanwaar zij uit kan treden.

Vraag: Is die vorm dan een kathedraal?

Antwoord: Afhankelijk van de interpretatie, die men daaraan geeft. Maar een dergelijk iets kan bv. ook hier wel ontstaan, o.m. bij de instraling van speldjes. Dat is uiteindelijk ook een rituele magie. Dan zult u ook wel eens kunnen horen, dat - uitgedrukt volgens de voorstellingen, die men hier nu eenmaal heeft - de geesten als een kathedraal tot ver boven de zaal uit een koepel vormen. Ook hier zou je dus kunnen spreken over een bouwwerk, met dit verschil, dat men zich hier realiseert, dat elke bouwsteen levend is, wat bij andere voorstellingen wel soms even in het gedrang raakt.

Vraag: Is de kerk van Sofia (in Istanbul; Red.) een model van deze opbouw?

Antwoord: De Aya Sofia (Heilige Wijsheid: Red.) is dit een tijd geweest. De meest juiste uitdrukking van de magische waarden vinden wij nog in de crypte. Kleine aangebrachte veranderingen betekenen echter reeds te veel verschil om nog te spreken van een zuivere uitdrukking. In haar afmetingen draagt zij inderdaad een geheim.

Vraag: Wordt de magie van de mis niet meer bewust verricht bij de Vrij-Katholieken?

Antwoord: U vraagt om een oordeel dat ik niet geven kan, omdat het niet aan mij is te oordelen tussen de kleinere groep van Vrij-Katholieken en de veel grotere groep van Rooms-Katholieken. Andere richtingen, die de mis kennen, zou ik daarbij dan ook nog moeten betrekken. Het zij voldoende, wanneer ik zeg dat het bewustzijn van de priester bepalend is voor de werking van zijn magische handelingen.

Nu vrienden, kunt u gaan pauzeren.
Goedenavond.

MYSTIEKE WAARDEN

Goedenavond vrienden,

De korte tijd noopt mij er toe mij beperkt tot u te richten. Waarover zou ik dan beter kunnen spreken dan over "Mystieke Waarden", die ook in lang vervlogen tijden in mijn eens stoffelijk bestaan tot uiting kwamen.

Er zijn veel soorten van wetten op de wereld. Een van de grootsten onder ons - Confucius - was de grote vertegenwoordiger van het geloof in de waarde van wet en wetmatigheden. Eens werd hij uitgedreven uit het rijk, omdat hij in zijn ijver voor de juiste wetten ook een wet dorst te stellen aan de "incarnatie van het volk", namelijk de keizer. Een mysticus ging hem voor en zich voorstellende als een dwaas, riep hij hem toe; "Eeuwige vogel des geluks, wees welkom! Ik zie uw licht, doch vrees uw krachten, want wee, politiek is een dodelijk wapen". Ik zou dit kunnen parafraseren: een ieder, die Licht zoekt, is gelukkig en brengt geluk, overal waar hij komt, zijn geluk is een kracht voor een ieder, die rond hem woont; maar zo hij zich mengt in stoffelijke zaken, ontstaat er een gevaar. Dit gevaar wordt in een anecdote aardig geïllustreerd:

Eens ging een van de lagere goden naar de wereld. Ziende hoezeer een arme boer leed onder slechte oogst en karige grond, besloot hij hem te helpen. Naast hem neerdalende in zijn vorstelijk gewaad, sprak hij: "Heer boer, ik zie, dat gij de materie niet beheerst. Ik, een der lagere goden, zal u bijstaan". Maar bij al zijn wijsheid had de halfgod een ding vergeten, dat de aarde de barende is. De aarde, die voortbrengt, beheerst en bindt, ook door de ploeg. Zij uit zich dan ook in de ploeg. Zo zijn vergoddelijkte handen aan de ploeg slaande, ging deze god voort om te helpen. Maar de ploeg bond hem. Geketend aan de aarde moest hij leven als een lastdier, tot hij de aarde verwierp. In dit verwerpen keerde hij terug tot de hemelen. Daar beklagde hij zich over het feit, dat al zijn schoonheid was vergaan over zijn handen, die hun edele geleerdheid verloren hadden, ja, de grofheid toonden van de handen, die iemand heeft, die noch letteren noch klassieken kent. Toen lachten de grote goden over hem en zeiden hem: "Gij, vriend, hebt met de wapenen der geest de materie verbeterd. Gij hebt met de wapenen der geest niet beter kunnen werken in de waarden der stof als een ezel of de os, die de ploeg trekt. Ken dus nu de waarde, die gij bezit, wanneer gij voor de ploeg staat".

Dit kleine verhaal toont wel zeer sterk, dat men niet moet trachten om hooggeestelijke waarden in de stof op stoffelijke wijze toe te passen. Een dwaas is hij, die meent, dat hij het door God gegeven weten, dat hij in zich draagt, gebruiken kan om de stoffelijke wereld te regeren.

De esoterie van mijn land heeft na lang zoeken deze uitdrukking gevonden voor het aanwenden van geestelijke Kracht: "Bezit gij Licht in de geest, o kind van aarde geboren? Zo draag uw Licht tot de zon. Indien gij het bergt in de aarde, sterft het. Zend uw Licht tot boven de winden. Ziet, in de zon wordt het tot Kracht, die de aarde vruchtbaarheid geeft. Geborgen in de aarde verdort het alle leven". Een onzer ging nog verder dan dat. Hij sprak tot ons: "T'ien, het Groot-Goddelijke, is in alle dingen. Maar in ons zijn niet alle dingen. Zo dragen wij het Goddelijke in ons tot het Goddelijke, dat wij niet kennen, opdat het ons zo tot een Licht worde, dat ons alle Goddelijke openbaart, ook dat, wat wij niet kennen". Wanneer men op aarde deze wijsheid zou willen gebruiken en het innerlijk erkende uit zou zenden tot het Hoogste en in het Hoogste het erkennen zou zoeken van Al wat men niet kan begrijpen, hoe zeer zou dan mijn onwaardig woord onnodig geworden zijn. Hoe groot zou dan de wijsheid van de mensen zijn.

Zeker durf ik mij niet vermeten (wagen; Red.) jullie in bewustzijn en streven dwazen te noemen. Maar toch, menigeen is dwaas, wanneer hij met kleine geestelijke rijkdom zich verheven acht boven anderen en niet de ogen omhoog heft, doch slechts neerziet op hen, die onder hem staan. Er was eens een student, die ijverig studeerde in de klassieken, want hij begeerde een post in de regering. Maar er kwam een dag, dat hij zich metende met een medestudent, zag hoe zeer hij hem in kennis en stijl overtrof op alle gebieden. Vanaf dat ogenblik zag hij neer op hem en alle anderen. Zijn boeken beroerende met nauwelijks de voorgeschreven eerbied, lachte hij: "Ziet, met deze tegenstander ben ik een wijze. Ik zal hun leraar zijn" en hij trachtte hen te leren. Doch toen in de grote examen allen in afzondering werden gebracht en de antwoorden neer moesten schrijven op de vragen, ziet, zelfs zij, die hij geleerd hadden, wisten de antwoorden, doch hijzelf

was ledig. Want in hem leefde slechts de hoogmoed, doch niet de kennis van de klassieken en de eenheid voor Tao.

Een arme student, geen papieren bezittende, nam deze weg, waar hij kon, op de openbare plaatsen, levende in angst, zich voedsel sparende, opdat een uur langer de lamp hem de mogelijkheid zou geven zijn tekens neer te penselen met zorgzame hand. Toen kwamen de goden tot hem en gaven hem een gift die klein leek, een eenvoudige lichtkever. Maar elke avond, wanneer het licht doofde, verscheen hem deze kever. Zijn licht was voldoende om zijn penseel te leiden tot een volmaaktheid, die slechts de grootsten bereikten. Fors en sierlijk waren zijn tekens. Zijn bewustzijn omtrent hun beeld, inhoud en uitbeelding werd groter.

Men lachte om hem. Toen hij zei: "De goden gaven mij een kostbare gave; een kever, die licht geeft". Men lachte en sprak: "De arme is een dwaas geworden. Hij meent, dat een glimworm door de goden wordt gegeven en dan nog waarde heeft". Toen het examen kwam en alle papieren werden beoordeeld, was er één, wiens verdiensten groter waren dan alle anderen: de student, die men een dwaas genoemd had. Zo werd hij een machtig mandarijn, vele malen bevorderd en verheven, maar in zijn zegel droeg hij het lichtende insekt. Toen zijn eerste zoon tot hem kwam en vroeg: "Vader, hoe bereikt men uw grootheid?" antwoordde hij: "wanneer de Goden u een vonk lichts geven, bewaar haar ijverig en beschouw bij haar licht al, wat de wereld u biedt. Zo zult gij groot zijn onder de mensen en toch wijs en nederig van hart. Doch weet wel, dat indien gij u verheft op het Licht, dat gijzelf doet ontbranden, gij vernederd zult worden. Want dan is het Licht van de goden, dat doordringt tot de ziel, niet met u".

Nog uren zou ik u kunnen vertellen over de gedachten die zo lang en waar geleefd hebben in het Oude Rijk van het Midden. Maar voor u heeft het misschien weinig waarde. Want uw wijsheid is groter. Uw kracht onmetelijker dan u wel beseft. Maar mijn vrienden, hoe sterk u ook zijn mag, hoe rijk ook uw wereld is, hoewel de stemmen uit de lucht tot u komen en voor u spreken en zingen, hoewel de beelden reizen tot u over verre weg, bedenk dit: Alle licht, dat de mensheid van deze wereld kan ontsteken, is niets vergeleken met een Vonk van de Goddelijke Waarheid. Deze Vonk maakt u misschien dwaas in de ogen van hen, die niet begrijpen. Zij, die het Licht als een kostbaar kleinood hoeden, doordringen zich zelf en de wereld met een Goddelijk Licht, dat groeit tot het, als een zon, leven baart ook daar, waar menselijk licht alle leven bijna doodde. Moge dit u een enkel bescheiden woord zijn, dat u, ondanks uw inzicht en wijsheid niet verwerpt. Draag het met u, opdat het Licht, dat in alle wereld leeft, met u moge zijn als leidsman op al uw paden.

Daarmee wil ik voor heden eindigen, vrienden. Ik dank u voor het welwillend aanhoren van mijn onbetekenende woorden.

Goedenavond, vrienden.